

ת"פ 57462/12/14 - מדינת ישראל נגד עלא אלחטיב

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 57462-12-14 מדינת ישראל נ' אלחטיב

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן
המאשימה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד ג'ניה קליימן
נגד הנאשם עלא אלחטיב
ע"י ב"כ עו"ד עיסא מוחמדיה

הכרעת דין

1. נגד הנאשם, עלא אלחטיב, הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); עבירה של הפרעה לשוט, לפי סעיף 275 לחוק; עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, לפי סעיף 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - התקנות); ושתי עבירות של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, לפי סעיף 47(5)(ה) לתקנות.

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 31.5.14, בסביבות השעה 19:45, הוצב השוט גדי ממן בניידת משטרתית, בתחנת האוטובוס הסמוכה לצומת אדרת, לצורך הפעלת מכשיר מד מהירות וביצוע בדיקות מהירות אקראיות לנהגים הנוסעים באזור.

באותה עת, עבר במקום הנאשם, כשהוא נוהג ברכב מסוג ניסאן טרנו. הנאשם נהג במהירות של כ-154 קמ"ש, שעה שהמהירות המרבית המותרת במקום הינה 80 קמ"ש.

לאחר שהבחין בנאשם נוהג במהירות מופרזת, הדליק השוט את אורות הניידת, הפעיל את הסירנה וסימן לנאשם לעצור. הנאשם, המשיך בנסיעה מהירה והחל לברוח מהשוטר. בשלב מסוים במהלך המרדף, עקף השוט את הרכב וחזר וסימן לנאשם לעצור. ברם, הנאשם החל לסטות ממסלול הנסיעה, באופן שגרם לשוט להטות את הניידת שמאלה, בכדי לא להיפגע. הנאשם המשיך בנסיעתו המהירה.

לאחר מכן, עקף השוט פעם נוספת את הרכב וחסם אותו באמצעות הניידת, אך הנאשם ביצע בלימת חירום ופניית פרסה, תוך שהוא מאלץ רכב נוסף שהיה במקום לבלום בכדי להימנע מהתנגשות.

הנאשם המשיך בנסיעה, כאשר הניידת בעקבותיו, ובסמוך למושב אדרת ביצע עקיפה מסוכנת של שני כלי רכב, תוך חציית פס הפרדה רצוף. בהמשך, בסמוך לצומת עציונה, עקף הנאשם משאית קטנה תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף ומאלץ רכב פרטי שהגיע ממזל, לסטות ולרדת לשולי הכביש. הנאשם המשיך בנסיעה לכיוון בית שמש, תוך שהוא עוקף רכב פרטי בכניסה למעגל תנועה. בהמשך, ביצע סיבובים במעגל תנועה ולאחר כ-70 מטרים ביצע פניית פרסה, חזר למעגל התנועה והמשיך בנסיעה לכיוון מושב זנוח.

לבסוף, נעצר הנאשם בכניסה לקריה החרדית בבית שמש, לאחר שהשוטר יחד עם ניידת משטרה נוספת, ביצעו חסימה אשר מנעה מהנאשם להמשיך בנסיעה.

המאשימה ציינה, כי זהותם של כלי הרכב שהנאשם עקף במהלך הנסיעה, אינה ידועה לה.

3. נטען, כי במעשיו המתוארים לעיל, טיפל הנאשם בכלי תחבורה בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב תחבורה ובבטיחותו של נוסע; עשה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא את תפקידו כחוק; נהג במהירות של 154 קמ"ש בדרך שאינה עירונית, בה מותרת מהירות מרבית של 80 קמ"ש; ועקף בכביש רכב אחר כשהוא חוצה קו הפרדה רצוף.

4. בתשובתו לאישום, כפר הנאשם באישומים המיוחסים לו. בנוגע לאישום של נהיגה במהירות מופרזת, כיוון בא כוחו את טענתו כנגד מהימנות ותקינות מכשיר מד המהירות באמצעותו נמדדה המהירות, מדגם BEE III IL (להלן - "מכשיר הדבורה"). ב"כ הנאשם טען, כי לא הוכח שמכשיר הדבורה היה תקין בזמן המדידה ולא הוכח, שהמכשיר הופעל כהלכה ע"י השוטר. בנוסף, הפנה לעובדה, שהניידת בה נסע השוטר הייתה ניידת אזרחית, וטען, כי השוטר לא הזדהה בשום שלב כרכב משטרה, ומשכך סבר הנאשם, שאנשים עמם הוא מסוכסך הם אלה שרודפים אחריו. כן טען ב"כ הנאשם, כי על פי נהלי משטרת ישראל אסור לבצע מרדף אחר נהג שמבצע עבירת מהירות, והוסיף והלין על כך, שחקירתו של הנאשם במשטרה לא הוקלטה ולא תועדה, כמו גם על העובדה, שכתב האישום המקורי נגד הנאשם הוגש לבית המשפט לתעבורה בגין עבירת תנועה בלבד, וביום הקראת כתב האישום החליטה המדינה למחוק את כתב האישום האמור ולהגיש את כתב האישום דנן לבית המשפט המחוזי, בגין עבירות חמורות יותר.

דין

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ועיינתי בראיות שהוצגו בפניי, אני מוצא את הנאשם אשם במיוחס לו. אפרט.

6. במוקד התשתית הראייתית שהניחה המאשימה לביסוס הנטען בכתב האישום, ישנה עדותו של השוטר ממן, המשרת במחלקת התנועה כ-26 שנה. השוטר העיד, כי לאחר שקלט את הנאשם נוסע במהירות 159 קמ"ש, הוא הדליק את האור הכחול-אדום בחזית הניידת, הפעיל סירנה וכאשר הנאשם התקרב אליו, סימן לו "עם היד" לעצור. הנאשם, לא עצר, והשוטר החל לנסוע בעקבותיו. לפני צומת עמק האלה, עקף השוטר את הנאשם וסימן לו לעצור, אך **"הבחור ניסה לנגח אותי ואני ברחתי ממנו, לפני צומת האלה הוא נתן בלימת חירום וביצע פרסה כשהוא מסכן**

רכב שנסע בכיוון הנגדי, אני המשכתי בנסיעה מהירה בדרך הוא עקף פעמיים בקו הפרדה רצוף ופעם נוספת בדרך לא פנויה תוך סיכון הרכב שהגיע ממול. הוא עבר את צומת עציונה, הוא המשיך לכיוון צור הדסה, הגיע לכביש העוקף שמאלה לבית שמש כביש 3855 הוא פנה שמאלה לכיוון בית שמש ונסע במהירות בכיכרות. ציינתי שגם בכיכר הראשונה הוא נכנס ולא נתן זכות קדימה לרכב שהיה לפניו וכתוצאה הוא נאלץ לבלום. המשיך עד הכיכר האחרונה של אזור התעשייה כשאני אחריו. הוא עשה 3 סיבובים בכיכר ואז פנה לכיוון אזור התעשייה, נסע משהו כמו 70 מ' ועשה פרסה חזרה לכיכר. אני בדרך הזעקתי סיוע וכשהוא חזר לכיכר, ניידת נוספת של תחנת בית שמש הצטרפה אלי, ניידת כחול לבן, בכיכר הוא פנה ימינה חזרה לכיוון כללי כביש 375 ואז בכיכר של חפציבה הוא פנה ימינה לכיוון תוך בית שמש כשבעצם הוא פנה לקריה החרדית, הגיע לשער הצהוב שהיה סגור ביום ו' בערב ושם חסמנו אותו שתי הניידות ועצרנו אותו" (ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 21 ש' 9-25 לפרוטוקול).

7. עדותו של השוטר נמצאה עלי כמהימנה, עקבית ונעדרת כל הגזמה או רצון בהפללת הנאשם. התרשמתי, כי מדובר בשוטר ותיק, מנוסה ומיומן, אשר מכיר היטב את המסלול בו נסע הנאשם. עדותו הייתה מפורטת וברורה, ושוכנעתי ממנה באופן חד משמעי, כי השוטר שמר על קשר עין עם הנאשם לאורך הנסיעה ותאר את מהלך הנסיעה כפי שהתרחש.

8. לדבריו של השוטר מצטרפים הדברים שמסר הנאשם בחקירתו במשטרה ביום 31.4.14, במסגרתה לא חלק הנאשם על כך, שהוא נסע במהירות מופרזת, עבר על חוקי התנועה וסיכן חיי אדם. כך, תחילה, נשאל הנאשם מדוע נסע במהירות מופרזת, מעל המותר, והשיב: **"זה היה טעות שלי"** (במוצג ת/3, ש' 11). הנאשם אישר, כי היו כלי רכב נוספים בזמן שנסע בכביש והשיב בחיוב לשאלה, האם הוא מודע לכך שבזמן הנסיעה סיכן חיי אדם ואת הנוסעים בכביש: **"את זה אני יודע" ... "עשיתי טעות, סיכנתי אנשים"** (בש' 36 וש' 58). כן אישר, כי עבר על חוקי התנועה (בש' 38) ובהמשך גם אישר, כי הוא מודע לכך שחצה פסי הפרדה רצופים (בש' 54). לאחר מכן, נשאל הנאשם האם הוא יודע באיזה מהירות נסע, והשיב: **"150"** (בש' 40).

9. אמנם, בעדותו בבית המשפט, חזר בו הנאשם מהדברים שמסר במשטרה. כך, בהתייחסו לעובדה, שמסר במשטרה, כי נסע במהירות 150 קמ"ש ואף התנצל על כך בפני החוקר, טען הנאשם, כי עשה כן משום שהשוטר והחוקר אמרו לו שהוא נתפס נוהג במהירות 155 קמ"ש ולכן **"זרמתי, הוא אמר שתפס אותי ברדאר"** (בע' 37 ש' 17). בחקירתו הנגדית, הוסיף והסביר את הדברים שמסר במשטרה בכך ש**"לא הייתי בריכוז שלי, הייתי מתוסבך"** (בע' 38 ש' 30) ובהמשך טען, כי היה במצב **"גרוע"** לאחר שהוכה ע"י השוטרים בעת מעצרו (בע' 40 ש' 28). הנאשם הסכים בעדותו בפניי, כי הוא נסע מעל המהירות המותרת, אך לדבריו, המהירות עמדה על 100-110 קמ"ש בלבד (כ-30 קמ"ש מעל המותר באותה דרך) (בע' 42 ש' 1 וש' 6-8). אשר לדבריו במשטרה, כי הוא יודע שסיכן חיי אדם בזמן הנסיעה, הגיב הנאשם: **"אמרתי שאני יודע כי הוא נסע אחריי, עשיתי עקיפה, אך בקו מקווקו לא רצוף. המשאית הקטנה שהשוטר אמר לא עשיתי ... בחקירה הייתי מבוהל ולא אמרתי"** (בע' 38 ש' 4-1). משכך, נשאל ע"י בית המשפט בנוגע לדבריו במשטרה, כי חצה קו הפרדה רצוף, ואישר, כי אכן אמר זאת, אך חזר וטען, כי לא היה כך בפועל (בש' 18).

10. לא מצאתי ליתן משקל לגרסתו המאוחרת של הנאשם בבית המשפט ואני קובע, כי אין בה לכרסם בדברים שמסר במשטרה, גם לא בעדותו המהימנה של השוטר. תמוה בעיני, מדוע למרות שניתנה לו הזדמנות לכך, ואף שלדברי הנאשם עצמו החקירה התנהלה בצורה סבירה והוא גם התייעץ עם עו"ד לפני החקירה (בע' 38 ש' 25 ו-30), יודה הנאשם במעשים שלא ביצע. ההסבר שסיפק לתהייה זו - כי הוא לא היה מרוכז בחקירתו במשטרה, ובפרט, הסברו, כי אמר שנסע במהירות 150 קמ"ש משום ש"הוא אמר לי שנסעתי על 155" ו"זרמתי בכיוון הזה" (בע' 40 ש' 18-19) - אינו משכנע, וזאת בלשון המעטה. אין זה מן ההיגיון, שאף שניתנה לו הזדמנות לכך והוא נשאל בשאלה פתוחה באיזה מהירות נסע, לא ישיב הנאשם שהוא נסע במהירות 100 קמ"ש בלבד, אלא "זרום" וישיב מיוזמתו שנסע במהירות 150 קמ"ש. כך גם לא ברור מדוע רק במהלך חקירתו הנגדית העלה הנאשם לראשונה את הטענה לפיה "הגי' שלי לא נוסע על מהירות כזאת" (בע' 40 ש' 12-14) ולא טען זאת לא בחקירתו במשטרה ולא בתשובתו לאישום (מה גם, שהנאשם לא תמך טענה זו באף ראיה).

11. הסברו של הנאשם לתהיות אלה, כי "לא הייתי בריכוז שלי" וכי "הייתי מבוהל ולא אמרתי", לא רק שאינו עולה מתשובותיו במהלך החקירה, אשר היו ברורות ועקביות, אלא שניתן גם לראות, כי הנאשם היה מרוכז דיו וכלל לא נרתע מלעמוד על טענתו, כי לא הבחין שרכב משטרה הוא אשר נוסע בעקבותיו. מעבר לכך, תשובותיו לשאלות שנשאל, היו אותנטיות וספונטניות, וראו לדוגמה את תשובתו לשאלה האם הוא מודע לכך שבזמן הנסיעה סיכן חיי אדם ואת הנוסעים בכביש: "את זה אני יודע" ... "עשיתי טעות, סיכנתי אנשים" (בש' 36 וש' 58). כן יש לשים לב, כי כאשר נשאל הנאשם מדוע הוא לא ציין בחקירה את טענתו לפיה אין בכוחו של הרכב שלו להגיע למהירות של 155 קמ"ש, השיב הנאשם במילים "אין לי מה להגיד לו, החקירה נסגרה. אין לי מה להגיד כבר" (בע' 41 ש' 1-2). ברם, ניתן לראות, כי הנאשם כן מצא לנכון לעמוד על טענתו לפיה "לא שמתי לב שהוא שוטר", כמו גם על טענתו, כי השוטר לא הפעיל סירנה בשום שלב (במוצג ת/3 ש' 12-15 וש' 67-68). בחירתו הסלקטיבית זו של הנאשם ל"הרים ידיים" לגבי מהירות נסיעתו ושאר עבירות התנועה, אך לא לגבי זהות האדם שנסע בעקבותיו, מקימה את הרושם, כי חזרתו בו מהודאתו בביצוע עבירות התנועה נבעה מהעובדה, שכתב האישום שהוגש נגדו בבית המשפט לתעבורה נמחק ובמקומו הוגש כתב האישום דן לבית המשפט המחוזי, בגין עבירות חמורות יותר. ואפנה לדבריו של הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית: "כל מה שאני חושב שנכנסתי לחקירה שאני נכנס על תיק תעבורה, לא ידעתי שאגיע למחוזי" (בע' 41 ש' 9-10).

12. כאן המקום לציין, כי הנאשם טען, שלא נאמר לו שהוא נחקר על סיכון חיי אדם והוא הבין שהוא נחקר רק על עבירות תעבורה רגילות (בע' 37 ש' 4-5), אך עיון בהודעתו מלמד, שבפתח חקירתו נאמר לו במפורש, שהוא חשוד ב"סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בזמן נהיגה, בכך שהיום נהגת במהירות מופרזת ושהשוטר סימן לך לעצור סירבת וברחת". כך גם במהלך החקירה נשאל הנאשם במפורש על סיכון חיי אדם והשיב על כך בחיוב. בנוסף, ב"כ הנאשם הלן על העובדה, שחקירתו של הנאשם במשטרה לא תועדה ומשכך לא ניתן לשפוך אור על נסיבותיה, אך לא מצאתי, כי יש בכך כדי לפגום באמינות ההודעה, בהינתן דבריו של הנאשם עצמו, כי החקירה התנהלה בצורה סבירה וכי הוא גם התייעץ עם עו"ד לפני החקירה (בע' 38 ש' 25 ו-30). כן ישנם דבריו של החוקר אשר חקר את הנאשם, כי הייתה בעיה טכנית לתעד את החקירה (לא היה כרטיס זיכרון), ומאחר שלא דובר בשב"ח והנאשם הבין את השפה העברית ושוחח עם עו"ד לפני החקירה, הוא קיים את החקירה ללא תיעוד (בע' 18 ש' 16-18 לפרוטוקול). גם הטענה כי הנאשם הוכה בעת מעצרו ע"י השוטרים, נותרה בגדר טענה בעלמא, ואפנה לדברי החוקר כספי במהלך החקירה, כי לא מופיעים על החשוד סימנים חריגים (במוצג ת/3, ש' 32), זאת בניגוד לטענתו של הנאשם במהלך עדותו, כי

"החולצה שלי הייתה קרועה" (בע' 40 ש' 28-29).

13. כאמור, במוקד המחלוקת בין הצדדים עמדה שאלת **מודעותו של הנאשם לעובדה שהרכב שרודף אחריו הוא רכב משטרה**. בהקשר זה, העיד השוטר, כי הוא נסע בניידת לבנה סמויה (בע' 23 ש' 22) וכי לאחר קליטתו של הנאשם במכשיר הדבורה, "**הדלקתי את הכחול אדום שיש בחזית הניידת, הפעלתי סירנה וכשהוא התקרב אליי סימנתי לו עם היד לעצור. הייתי לבוש מדים, הניידת הייתה משטרה לבנה**" (בע' 21 ש' 11-13). לדבריו, גם כשעקף את הנאשם "**עדיין אני עם סירנות, סימנתי לו לעצור, הבחור ניסה לנגח אותי ואני ברחתי ממנו**" (בע' 21 ש' 14-15). בהמשך, חזר על כך, ש"**מתחילת האירוע הדלקתי כחול אדום וסירנה וסימנתי לעצור**" וכי "**לאורך כל הדרך אני עם סירנה ומסמן לו לעצור. מסמן לו זה עם הניידת, מהבהב באורות, ומראה לו שאני עם ניידת משטרה ואין ספק שהוא ידע שאני ניידת ולכן לא עצר**" (בע' 22 ש' 2-5). השוטר הוסיף, כי "**הוא גם ראה אותי פנים מול פנים כשהוא חלף עליי פעם ראשונה, כשהוא עשה פרסה פעם שניה, שאני עקפתי הוא ראה שאני על מדים ועם ניידת**" (בע' 23 ש' 17-18). בצד זה, ציין השוטר, כי הוא לא חבש כובע משטרה וגם לא ידע לומר האם הוא כרז לנאשם (בע' 25 ש' 28 ובע' 28 ש' 31-32). בהתייחסו למיקומו של האור הכחול-אדום, הסביר השוטר, כי האור ממוקם "**בין שני פנסי הרכב ... זה פנס אדום וכחול קטנים שמפיצים אור גדול מאוד שמותקנים מקדימה בחזית הרכב וכלפי חוץ לא רואים. מוסתרים בגריל של הרכב**" (בע' 28 ש' 25-29).

14. הנאשם, מצדו, טען, שהרכב שנסע בעקבותיו היה רכב אזרחי שלא הזדהה בשום שלב כרכב משטרה והנאשם סבר, שרודפים אחריו אנשים עמם הוא מצוי בסכסוך. אילו ידע שניידת משטרה נוסעת בעקבותיו, היה עוצר מיד (במוצג ת/3 ש' 68). בהתייחסו לשאלה, מדוע לא עצר לאחר שהשוטר סימן לו לעצור, השיב הנאשם: "**לא שמתי לב שהוא שוטר, אני מסוכסך עם אנשים מרמלה, אז הוא בא ועקף אותי ואני חזרתי מתוך פחד**". כן טען, כי לא נשמעה סירנה מהרכב שנסע בעקבותיו (בש' 10-15). דברים דומים מסר הנאשם בחקירתו הראשית בבית המשפט, שם טען, כי הבחין ברכב לבן מבצע פניית פרסה ונוסע בעקבותיו באופן חשוד, ומשום שפחד שמישהו רוצה לירות בו, ברח (בע' 36 ש' 1-4). הנאשם, לא שמע סירנה ולא ראה אור כחול-אדום (בע' 36 ש' 15-17). לשאלה, מדוע עצר לבסוף, השיב: "**ראיתי עוד שתי ניידות מולי, עליתי למקום פתוח, נכנסתי ימינה לכיוון ההוא ועצרתי את הרכב**" (בע' 36 ש' 19).

15. מקובלת עליי גרסתו של השוטר לפיה משהבחין בנאשם נוסע במהירות מופרזת, ועד לסיום המרדף, הוא הפעיל אור כחול-אדום וסירנה. שוכנעתי, כי כגרסתו של השוטר, "**אין ספק שהוא [הנאשם] ידע שאני ניידת ולכן לא עצר**" (בע' 22 ש' 2-5) ואני דוחה את טענתו של הנאשם לפיה הוא לא היה מודע לכך ששוטר הוא אשר "דולק" אחריו. ב"כ הנאשם טען בעניין זה, כי הנאשם לא יכול היה לראות את האור הכחול-אדום, שכן הפנסים היו מוסתרים ב"גריל" של הניידת ואילו הרכב בו נסע הנאשם הינו רכב גבוה (ר' תמונות הרכב במוצג ת/6). ברם, בשים לב לדבריו של הנאשם עצמו, כי הוא הביט מידי פעם במראה כדי לראות האם הרכב עדיין בעקבותיו (בע' 43 ש' 13 וש' 15) וכי בשלב מסוים של הנסיעה השוטר עקף אותו (במוצג ת/3, ש' 13), מתקשה אני לקבל את הטענה, כי הנאשם לא הבחין באורות. בהקשר זה, ישנו טעם רב בדבריו של השוטר, כי דווקא בחשיכה "**אפשר לראות את האדום כחול של הניידת כאורות משטרה יותר ברור**" (בע' 24 ש' 3-1 וש' 10) וכן עומדים לפניי דבריו, כי הפנסים מפיצים "**אור גדול מאוד**". מכל מקום, פרט לאותו אור כחול-אדום, שוכנעתי, כי השוטר גם הפעיל את הסירנה, הוציא יד מהרכב וסימן לנאשם לעצור, ומכאן, שאין זה הגיוני, שבמשך כל המרדף הנאשם לא ראה מאומה ולא שמע דבר. חשוב גם להדגיש, כי השוטר

לבש מדים ועקף את הנאשם פעמיים, מצב דברים המחליש את האפשרות הקלושה מלכתחילה, שהנאשם לא הבחין שמדובר בניידת משטרה. אוסיף, כי ער אני לכך, שדובר בשעת חשיכה אך בעניין זה מהימנים עלי דבריו של השוטר, כי הוא עמד עם הניידת במפרץ של תחנת אוטובוס אשר היה מואר ("**אני נמצא במקום מואר, מעבר לעובדה שאור כחול נדלק ונשמעת סירנה**", בע' 30 ש' 11), כמו גם דבריו, כי הנאשם "**ראה אותי פנים מול פנים כשהוא חלף עליי פעם ראשונה**" (בע' 23 ש' 17-18).

מכל מקום, בכיכר התנועה באזור התעשייה הצטרפה לניידת של השוטר "**ניידת נוספת של תחנת בית שמש ... ניידת כחול לבן**", כך שבשלב זה, לא יכולה לעמוד לנאשם הטענה שהוא לא ידע שניידת משטרה היא הנוסעת בעקבותיו. כאמור, למרות זאת, וחרף טענתו לפיה אילו ידע שניידת משטרה נוסעת בעקבותיו היה עוצר מיד (במוצג ת/3, ש' 68), המשיך הנאשם במנוסתו: "**בכיכר הוא פנה ימינה חזרה לכיוון כללי כביש 375 ואז בכיכר של חפציבה הוא פנה ימינה לכיוון תוך בית שמש כשבעצם הוא פנה לקריה החרדית, הגיע לשער הצהוב שהיה סגור ביום ו' בערב ושם חסמנו אותו שתי הניידות ועצרנו אותו**" (בע' 21 ש' 25-9 לפרוטוקול).

16. למול גרסתו ההגיונית והקוהרנטית של השוטר, ניצבת גרסתו הבעייתית של הנאשם. כך, טען הנאשם, כי הוא נמלט מפני אנשים שרדפו אחריו, אך באותה נשימה, טען, כי הוא לא ניסה לראות מי יושב ברכב שנוסע בעקבותיו (בע' 41 ש' 21). לא סביר בעיני, כי בסיטואציה של בריחה לא יהא הנהג הבורח ערני במיוחד לנעשה בדרך, ובפרט, לזהות הדולקים אחריו, ויש בדבריו אלה להחליש את גרסתו. בנוסף, הנאשם טען, כי כשבועיים לפני האירוע רדפו אחריו עם רכב בעיר רמלה (בע' 35 ש' 25-27), אך בצד זה, אישר, כי הרכב באותו אירוע קודם לא היה בצבע לבן, כצבע הניידת בה נהג השוטר (בע' 43 ש' 11-5). לכך יש להוסיף את העובדה, שלמרות שהנאשם טען שקרובת משפחה שלו נסעה אחריו בזמן האירוע (בע' 39 ש' 25 וש' 33), הוא נמנע מלהעיד אותה. יש בהימנעותו זו, להחליש את גרסתו, החלשה בלאו הכי.

מלבד כל אלה, ישנו כשל לוגי בסיסי בטענתו של הנאשם לפיה הוא נסע במהירות מופרזת משום שנמלט מאנשים שרדפו אחריו, שכן המרדף אחרי הנאשם החל רק לאחר שהוא נקלט נוסע במהירות מופרזת. ואפנה לדבריו של הנאשם עצמו, כי השלב בו חשב לראשונה שרודפים אחריו היה "**איך שהוא [השוטר] הסתובב אחרי בפרסה**" (בע' 41 ש' 25).

17. ב"כ הנאשם הוסיף וטען לגבי האישום של **שתי עקיפות תוך חציית קו הפרדה רצוף**, כי לנוכח דבריו של השוטר, לפיהם בחלק מהדרך היה קו הפרדה רצוף ובחלק קו מקוטע, ובשים לב לנסיבות המרדף, במהלכו נדרש השוטר לבצע מספר פעולות במקביל - ליצור קשר עם תחנת המשטרה, לרדוף אחרי הנאשם ולהבחין איזה עבירות תנועה הנאשם מבצע - מתעורר ספק, האם השוטר הבחין בוודאות, כי הנאשם חצה קו הפרדה רצוף. ואולם, כאמור לעיל, התרשמתי לחיוב מעדותו של השוטר, כי תאר את שהתרחש וכי הוא מכיר היטב את תוואי הדרך בו נסע הנאשם. בהקשר זה, אפנה לדבריו הספציפיים של השוטר אודות קטע הדרך מצומת אדרת ועד לפנייה לכביש 3855, מהם ניכרת באופן חד משמעי התמצאותו באיזה קטע של הכביש ישנו קו הפרדה רצוף ובאיזה קטע של הכביש קו הפרדה הוא מקוטע (בע' 34 לעדותו). בנוסף, ניתן לראות, כי כאשר השוטר לא זכר פרטים ממהלך הנסיעה, הוא לא היסס לומר זאת, וכך גם ניכר היה מעדותו, כי הוא לא ביקש להפריז במעשיו של הנאשם: השוטר ציין, כי שתיים מהעקיפות

שביצע הנאשם תוך חציית קו הפרדה רצוף היו כשהדרך הייתה פנויה (בע' 29 ש' 7) וכי הנאשם ביצע את פניית הפרסה במקום מותר (בע' 33 ש' 26). כל אלה, מובילים אותי לקבל את עדותו של השוטר, כי הנאשם ביצע שתי עקיפות תוך חציית קו הפרדה רצוף.

18. ב"כ הנאשם ביקש להישען על דבריו של השוטר, כי פניית הפרסה בוצעה במקום מותר וכי מתוך שלוש עקיפות שביצע הנאשם, רק אחת בוצעה כשהדרך לא הייתה פנויה, וטען, כי לא הוכח, שמעשיו של הנאשם עולים כדי **סיכון לחיי אדם**. שכן, להשקפתו, **"על עקיפה אחת בדרך לא פנויה"** שציין השוטר, לא ניתן להרשיע בעבירה של סיכון חיי אדם (בע' 49 ש' 27-28 לפרוטוקול). ברם, ניתן לראות, כי השוטר מנה מספר אירועים בהם סיכן הנאשם את הזולת (בע' 21 לעדותו). תחילה, תאר כיצד סיכן הנאשם את חייו שלו (של השוטר): **"הבחור ניסה לנגח אותי ואני ברחתי ממנו"**, ובהמשך העיד, כי **"לפני צומת האלה הוא [הנאשם] נתן בלימת חירום וביצע פרסה כשהוא מסכן רכב שנסע בכיוון הנגדי"** (כמיוחס בסעיף 6 לכתב האישום). בהתייחסו לשלוש העקיפות שביצע הנאשם, ציין השוטר, כי אחת מהן הייתה **"בדרך לא פנויה תוך סיכון הרכב שהגיע ממול"** (כמיוחס בסעיף 8 לכתב האישום) והשתיים האחרות **"בקו הפרדה רצוף"**. מכאן, שלא ברורה לי טענתו של ב"כ הנאשם לפיה במסגרת תיאור העקיפות שביצע הנאשם, השוטר **"לא מזכיר סכנה למשתמשי הדרך"** (בע' 50 ש' 20). לבסוף, ישנם דבריו של השוטר, כי לאחר שהנאשם פנה לכיוון בית שמש, הנאשם **"נסע במהירות בכיכרות"** וכי **"בכיכר הראשונה הוא נכנס ולא נתן זכות קדימה לרכב שהיה לפניו וכתוצאה הוא נאלץ לבלום"** (כמיוחס בסעיף 9 לכתב האישום).

19. ודאי, שבאופן נהיגתו הפרועה במהלך המרדף, כפי שפורט לעיל, **"טיפול"** הנאשם במכוניתו **"בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח"** של נתיבי התחבורה בהם חלף, ובדרך שיש בה **"כדי לסכן"** את השימוש האמור ואת בטיחותם של הנוסעים באותה עת, כמפורט בסעיף 332(2) לחוק. אוסיף, כי אין בכך שפניית הפרסה בוצעה במקום בו מותר לבצע פרסה, כדי לאיין את עצם הסיכון שנוצר מבלימת חירום ולאחריה פניית פרסה. שכן, פעולה פתאומית כאמור מצמצמת את זמן תגובתו של הנוסע שאחרי הרכב ומגדילה את הסיכון לתאונה (הוא עלול לבלום בפתאומיות או לסטות בפתאומיות מחוץ למסלול הנסיעה). בדומה, גם העובדה, ששתיים מהעקיפות בוצעו כשהדרך הייתה פנויה, אינה מעלה או מורידה מעצם הסיכון שיצר הנאשם, בכך שביצע אותן תוך חציית קו הפרדה רצוף. ואזכיר כאן, כי העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה הינה עבירת התנהגות ולא עבירת תוצאה. לפיכך, אני קובע, כי מתקיים היסוד העובדתי של העבירה.

20. לגבי היסוד הנפשי הנדרש בעבירה - "כוונה לפגוע או לסכן" - הלכה פסוקה היא, שכלל הצפיות חל על העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (בע"פ 217/04 **אלקורעאן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.6.05). לפיכך, גם אם הנאשם לא התכוון לפגוע או לסכן את משתמשי הדרך אלא אך להימלט מהנהג שנוסע בעקבותיו, הרי שדי בכך שהוא צפה בדרגת הסתברות גבוהה כי אופן נהיגתו מסכן את בטיחותם של כלי הרכב והנוסעים בדרך. ואפנה כאן לתשובתו של הנאשם בחקירתו במשטרה, לשאלה האם הוא מודע לכך שבזמן הנסיעה סיכן חיי אדם ואת הנוסעים בכביש, אז השיב הנאשם במילים **"את זה אני יודע"**, ובהמשך, אף הוסיף מיוזמתו: **"עשיתי טעות, סיכנתי אנשים"** (במוצג ת/3, ש' 36 וש' 58).

21. אשר **למהירות נסיעתו של הנאשם**. כאמור, הנאשם אינו חולק על כך, שהוא נסע במהירות מופרזת וטענתו

היא, כי לכל היותר הוא נסע במהירות 110 קמ"ש (כאשר המהירות המותרת היא 80 קמ"ש). בעניין זה, טען בא כוחו, כי המאשימה לא הוכיחה את מהימנות מכשיר הדבורה, אשר קלט את הנאשם נוסע במהירות 159 קמ"ש (מהירות ממנה מורידים 5 קמ"ש), וכך גם לא הוכיחה את תקינות המכשיר הספציפי בו נקלט הנאשם ואת מהימנות האופן שבו הופעל ע"י השוטר. ברם, אין בידי לקבל טענות אלה.

22. כידוע, פסיקתו של בית המשפט העליון לגבי מהימנותם של מכשירי מדידת מהירות, ובכלל זה מכשיר הדבורה, הינה, כי **"מקום בו מתוחזק המכשיר על פי תקן קבוע, אין צורך להוכיח בכל הליך פרטני את מהימנותו של המכשיר, ודי בהוכחת תקינותו של המכשיר הספציפי ששימש באותו האירוע באמצעות הגשת תעודת עובד ציבור ... לפיכך, לכאורה, נראה כי לטובת הדין לגופו של עניין בנוגע למהימנות מכשיר הדבורה, ניתן לתקוף בתקיפה עקיפה את תקינות המכשיר ובמקרה האמור, על המשיבה להציג תעודת עובד ציבור לגבי תקינות המכשיר"** (רע"פ 151/12 פסטרנק נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 27.5.13 (להלן - רע"פ פסטרנק), בפסקאות 20-21). באותו מקרה, לא הוצגה תעודת עובד ציבור לגבי תקינות המכשיר, אך בית המשפט העליון לא מצא בכך להשפיע על הרשעתו של הנאשם. זאת, בשים לב לעובדה, שב"כ הנאשם באותו מקרה דחה את הצעת בית המשפט להורות למאשימה להמציא תע"צ תקינות, ומשכך קבע בית המשפט העליון, כי **"עצם סירובו להצעת בית המשפט המחוזי להגשת תעודת עובד ציבור לעניין התקינות התקופתית, וזאת על אף הצעתו המפורשת של בית המשפט המחוזי, אכן אומרת דרשני" (שם, בפסקה 23)**. בנוסף, קבע בית המשפט העליון, כי די בשאר הראיות הקיימות נגד הנאשם, ו"בהן ממצאי המהימנות בדבר עדותו ועדות השוטר, אי הכחשתו את העבירה לאחר ביצועה, והימנעותו מהעדת אשתו", כדי לבסס את הרשעתו **"ולפיכך אין בהכרעה בדבר מהימנות המכשיר כדי להשפיע על תוצאות הערעור"** (שם, בפסקה 25).

23. דברים אלה נכונים הם גם למקרה דנן, גם בו לא הציגה המאשימה תעודת עובד ציבור בדבר תקינותו של מכשיר הדבורה הספציפי ("תע"צ תקינות"), זאת, אף שבפתח ישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 19.11.15 הודיעה ב"כ המאשימה, כי בשגגה לא צורפה תעודת עובד הציבור ובקשתה לתיקון כתב האישום בעניין זה נתקבלה. אני מוצא, כי אף שמוטב היה אילו התעודה הייתה מוגשת, הרי שנסיבות המקרה מובילות למסקנה שהמכשיר היה תקין בעת הפעלתו. תחילה, ישנם דברים של ב"כ המאשימה, כי היא העבירה את תעודת התקינות לב"כ הנאשם, בשילוב עם העובדה, שב"כ הנאשם התנגד להגשתה לבית המשפט. כפי שנקבע ברע"פ פסטרנק, בחירתו זו של ב"כ הנאשם **"אומרת דרשני"**. בנוסף, מונח לפניי זיכרון הדברים להפעלת המכשיר, ממנו עולה, שהשוטר ביצע את הבדיקות המתחייבות, לרבות בדיקת המכשיר בתחילת המשמרת (בשעה 14:15) ובסיומה (בשעה 22:30) וכי המכשיר נמצא תקין (במוצג ת/4). כן ישנה העובדה, שבחקירתו לאחר האירוע, לא הכחיש הנאשם את הממצא של מהירות נסיעתו לפי מכשיר הדבורה, וכך, כאשר נשאל (בשאלה פתוחה) באיזה מהירות הוא נסע, השיב **"150"** קמ"ש (במוצג ת/3, ש' 40). מנגד, טענתו המאוחרת בבית המשפט לפיה רכבו **"לא נוסע על מהירות כזאת"** (בע' 40 ש' 12-14) לא נתמכה באף ראיה שהיא.

24. בכל הנוגע לאופן הפעלתו של המכשיר ע"י השוטר, התרשמתי, כי מדובר בשוטר מיומן ועתיר ניסיון וכי הפעיל את המכשיר כיאות, בתנאי שטח המבטיחים שהמכשיר ידווח את המהירות הנכונה וללא שיבושים (כאן המקום להזכיר, כי השוטר משרת במחלקת התנועה כ-26 שנה). מעיון במפת מסלול הנסיעה ניתן לראות, כי השוטר ביצע את המדידה במקטע פתוח, המקנה שדה ראייה רחב (במוצג ת/1), באופן המתיישב עם דבריו, כי הוא קלט את הנאשם ממרחק של כ-400 מטרים. בנוסף, מהימנים עלי דבריו של השוטר, כי **"אני קלטתי אותו לפי ההוראות הפעלה, הוא היה בודד"**

בדרך. אני לא צריך לרשום מרחק כי זה לא צריך" (בע' 24 ש' 31-30) ומנגד, לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם, כי אפשר שתחנת לוויין שנמצאת בסביבה השפיעה על המכשיר. המדובר בספקולציה גרידא, שלא הוכחה, ולעומתה ישנם דבריו של השוטר, שכאמור, מכיר את תוואי הדרך היטב, כי התחנה נמצאת במרחק קילומטר מהמקום בו עמד עם המכשיר (בע' 25 ש' 6). בנוסף, ב"כ הנאשם ביקש להישען על העובדה, שמהירות הנסיעה לא הוצגה בפניי הנאשם, אך מקובל עליי הסברו של השוטר בעניין זה, כי הוא לא עשה כאמור משום **"שמהרגע שהוא נקלט במהירות ועד שנעצר המהירות נמחקה מהצג, זה זמן של רבע שעה שהיא נמחקת לבד"** (בע' 22 ש' 14-12) (וניתן לראות, כי גם ציין זאת בזיכרון הדברים). כן לא מצאתי ליתן משקל לכך שלא הוצגה תעודת הסמכה של השוטר להפעיל את מכשיר הדבורה, ונחה דעתי, כי ניתן להסתפק בדברים שכתב בזיכרון הדברים, כי הוא נושא תעודת מפעיל מוסמך למכשיר מיום 4.2.08.

25. אציין, כי לא נעלמה ממני העובדה, שבזיכרון הדברים להפעלת מכשיר הדבורה (במוצג ת/4) ציין השוטר שבזמן המדידה היה אור יום ואילו בחקירתו הנגדית אישר, כי בשעת האירוע הייתה חשיכה וכי **"כנראה בטעות"** כתב שהיה אור יום: **"כנראה מהלחץ של האירוע. מבלי לשים לב"** (בע' 24 ש' 6-1). יחד עם זאת, לא מצאתי באמור לפגום במהימנות הדברים שמסר ובהתרשמותי, כי הפעיל את המכשיר באופן מקצועי ומיומן. בהקשר זה, יצוין, כי ב"כ הנאשם טען, שבזמן המדידה הייתה שעת חשיכה שכן **"השקיעה במאי בתאריך זהה היא בערך ב-19:20"** (בע' 24 ש' 2) - אך לא כך הוא. השקיעה ביום האירוע (ה- 31.5.14) הייתה בשעה 19:42 (שעון הקיץ בשנת 2014 נכנס לתוקפו ביום 28.3.14). מצב דברים זה, מתיישב עם הסברו של השוטר מדוע סימן בזיכרון הדברים אור יום, כי **"יכול להיות שזו הייתה שעת בין ערביים אולי שעת שקיעה מאוחרת"** (בע' 23 ש' 32).

26. לפיכך, אני קובע, כי המאשימה הוכיחה בפניי במידה הנדרשת, כי תוצאת המדידה משקפת את מהירות נסיעת רכבו של הנאשם (מהירות של 154 קמ"ש).

27. ואחרון. ב"כ הנאשם טען, כי המרדף בוצע בניגוד ל**נוהל המשטרתי בדבר מרדף אחר רכב נמלט** (במוצג נ/3). ברם, לא מצאתי בטענה זו ממש וניתן לראות, כי החלטתו של השוטר לפתוח במרדף אחר הנאשם התנהלה בהתאם לתנאים המנויים ב**נוהל**. היא נתקבלה, לאחר שהנאשם נקלט נוסע במהירות 154 קמ"ש (כאשר המהירות המותרת עומדת על 80 קמ"ש), ולאחר שהנאשם לא עצר לבקשת השוטר, אף שהוזהר באמצעי האזהרה המשטרתיים (אורות משטרה, סירנה וסימון לעצור כאשר השוטר לבוש מדים). נסיבות אלה, מקימות חשד ממש, כי מתבצעת עבירה בגינה ניתן לבצע מרדף אחר רכב, כגון **"עבירות בקשר לרכב (שב"ר, גניבות רכב, פירוק רכב, סחר ברכב גנוב)"**, **"נהיגה בשכרות או תחת השפעת סמים"** או **"נהיגה המהווה סכנה למשתמש דרך"** (ר' בנספח א' לנוהל, בע' 17). ואפנה לשיחה שהתקיימה בנוגע לאירוע במכשיר הקשר המשטרה, בה נאמר, **"כנראה מדובר ברכב גנוב. אנחנו בודקים את העניין"** (בע' 4 ש' 13-12 למוצג ת/5א), כמו גם לדבריו של השוטר, כי החליט לנסוע אחרי הנאשם **"כדי לדעת במי מדובר, מה מצבו בעת הנהיגה, לא שיכור לא מסומם ... זה התחיל מנסיעה מהירה, המשיך בעצם העובדה שנהג בורח ולא מציית לשוטר לעצור ויש סיכוי סביר שיש אולי עוד דברים ואת זה צריך לגלות"** (בע' 26 ש' 7-2). כן התרשמתי לטובה מתיאור המרדף של השוטר, כי ביצע את המרדף תוך הפעלת שיקול דעת ובאופן שלא יצר סיכון מהותי לפגיעה בחפים מפשע. כך, למשל, תאורו, כיצד ביצע פניית פרסה בתחילת הנסיעה לאחר שבדק היטב שאין רכבים נוספים בדרך (ר' בע' 32 ש' 4-6).

אציין, כי אפילו לא הייתה הצדקה לפתוח במרדף אחר הנאשם, הרי ש"טעותם של השוטרים אין לה דבר עם חובתו של כל אזרח לציית להוראתם של אנשי החוק לעצור את רכבו, ומכל מקום לא עומדת לו הפריבילגיה לפתוח במנוסה פרועה" (ע"פ 2100/06 מדינת ישראל נ' אבולקיען, ניתן ביום 7.6.06, בפסקה 4). כפי שנאמר בע"פ 4882/06 טרטורה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.5.07): "מעשי העבירה של המערער גלומים בעצם הנהיגה הפרועה ומסכנת חיי האדם שנהג בה את מכוניתו" (שם, בפסקה 2).

סוף דבר

28. אשר על כן, על יסוד קביעותי ומסקנותי דלעיל, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 232(2) לחוק העונשין; עבירה של הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק; עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, לפי סעיף 54(א) לתקנות התעבורה; ושתי עבירות של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, לפי סעיף 47(5)(ה) לתקנות.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ו, 21 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.